

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

WITCHER CARTEA VIII
ANOTIMPUL FURTUNILOR

Traducere din limba poloneză de

MIHAELA FISCUTEAN

ARMADA

Ilustrația copertei: © Didier Graffet / Bragelonne 2019
Prepress copertă: Adnan VASILE, Alexandru CSUKOR
Redactor-șef: Marian COMAN
Redactor: Filip STANDAVID
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Roxana POPESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SAPKOWSKI, ANDRZEJ

Anotimpul furtunilor / Andrzej Sapkowski ; trad. din lb. poloneză: Mihaela Fiscutean. -
București : Nemira Publishing House, 2021
ISBN 978-606-43-1260-0

I. Fiscutean, Mihaela (trad.)

821.162.1

Andrzej Sapkowski
SEZON BURZ

Copyright © by Andrzej Sapkowski, 2013

Published by arrangement with Patricia Pasqualini Literary Agency.

© ARMADA, 2021

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**.

Tiparul executat de PAPER PRINT INVEST, Brăila

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1260-0

*De fantome, de blestemați, de creaturi cu labe lungi
Și de tot soiul de spurcăciuni care bântuie toată noaptea
Izbăvește-ne, Doamne bun!*

„Litanie din Cornwall“,
rugăciune din secolele al XIV-lea – al XV-lea

*Se spune că progresul luminează întunericul. Dar întunericul
va exista întotdeauna! Întotdeauna! Și întotdeauna va dăinui
Răul întunericului, întotdeauna vor dăinui colții și ghearele în
întuneric, crimele și sângele. Întotdeauna vor exista stafii care
fac prăpăd la adăpostul nopții. Iar rostul nostru, al vrăjitorilor,
este de a le veni de hac.*

VESEMIR DIN KAER MORHEN

Cel care se luptă cu monștrii, să ia aminte, să nu devină el însuși un monstru. Iar de privești îndelung abisul, află că și abisul îți scrutează străfundul sufletului.¹

FRIEDRICH NIETZSCHE, *Dincolo de bine și de rău*

Contemplarea unei prăpăstii mi se pare o idioțenie absolută. Există multe lucruri în lume mult mai demne de contemplat.

JASKIER, *Jumătate de veac de poezie*

¹ Friederich Nietzsche, *Dincolo de bine și de rău*, traducere din limba germană de Francisc Grünberg, Humanitas, București, 1991, Aforismul 146, p. 89 (n. red.).

Nu trăia pentru nimic altceva decât pentru a ucide. Se tolănise pe nisipul înfierbântat de soare. Simțea vibrațiile propagate prin perii și prin tentaculele păroase, lipite de pământ. Cu toate că vibrațiile erau încă îndepărtate, Idr le simțea clar și precis, iar pe baza lor putea determina nu numai direcția și ritmul mișcărilor victimei, ci chiar și greutatea acesteia. Pentru majoritatea prădătorilor care vânau la fel, greutatea prăzii era de o importanță capitală – pânda, atacul și urmărirea însemnau o pierdere de energie care trebuia compensată de valoarea energetică a hranei. Cei mai mulți dintre prădătorii de teapa lui Idrice renunțau să mai atace atunci când prada era prea mică. Însă nu și Idr. El nu exista pentru hrănirea și conservarea speciei. Nu era făcut pentru asta.

Trăia pentru a ucide.

Mișcându-și cu grijă labele, a ieșit din groapa lăsată de un ciot dezrădăcinat, s-a târât de-a lungul bușteanului putred, din trei salturi a străbătut ca o fantomă luminișul lăsat în urmă de vijelia care doborâse copacii, a plonjat în tufișurile pădurii, acoperite de ferigi, și s-a topit în desiș. Avansa repede și silențios, alergând de-acum, sărind deja ca o lăcustă uriașă. S-a adâncit în desiș, s-a trântit la pământ pe burta protejată de carapacea segmentată. Vibrațiile

solului se distingeau din ce în ce mai clar. Impulsurile vibrațiilor captate de perii lui Idr proiectau o imagine. Un plan. Idr știa deja din ce direcție să-și surprindă victima, unde să-i taie calea, cum să o forțeze să fugă, cum să se năpustească asupra ei din spate făcând un salt lung, de la ce înălțime să o lovească și să o sfărtece cu fălcile sale ascuțite ca un brici. Vibrațiile și impulsurile îi stârneau deja bucuria pe care avea s-o experimenteze atunci când prada se va fi zbatut sub greutatea lui, euforia pe care avea să i-o dea gustul sângelui fierbinte. Plăcerea pe care avea s-o simtă atunci când văzduhul va fi sfâșiat de un urlet de durere. A tremurat ușor, deschizându-și și închizându-și ghearele și pedipalpii.

Vibrațiile solului se distingeau din ce în ce mai clar și deveneau, de asemenea, din ce în ce mai variate. Idr știa de-acum că există mai multe victime, probabil trei, poate chiar patru. Două dintre ele zguduiau pământul în mod obișnuit, vibrațiile celei de-a treia indicând o masă și o greutate mai reduse. A patra – dacă într-adevăr exista o a patra – provoca vibrații neregulate, slabe și ezitante. Idr a încremenit, s-a încordat, și-a întins antenele pe iarba și a examinat mișcările aerului.

Vibrațiile au semnalat în cele din urmă ceea ce aștepta Idr. Victimele s-au despărțit. Una dintre ele, cea mai mică, a rămas în urmă. Iar a patra, cea șovăielnică, dispăruse. Era un semnal fals, un ecou înșelător. Idr l-a ignorat.

Prada cea mică s-a îndepărtat și mai mult de celelalte. Pământul s-a zguduit și mai intens. Și mai aproape. Idr și-a încordat labele din spate, și-a luat avânt și a sărit.

Fata a țipat din toți răunchii. În loc să fugă, a înghețat pe loc. Și a continuat să țipe.

Vrăjitorul a sărit spre ea, trăgându-și între timp spada. Și-a dat seama imediat că totuși ceva nu era în regulă. Că fusese tras pe sfoară. Bărbatul care trăgea căruciorul încărcat cu vreascuri a scos un țipăt și, sub privirea lui Geralt, a zburat în sus de un stângen, iar sângele țâșnea din el larg, ca dintr-o fântână

arteziană. A căzut la pământ și a zburat din nou, de data aceasta în două bucăți din care se vărsa sânge. Nu mai țipa. De data aceasta, femeia a scos un țipăt pătrunzător, paralizată de frică, asemenea fiicei ei.

Cu toate că nu spera, vrăjitorul a reușit să o salveze. A sărit și a împins-o cu putere, aruncând-o pe femeia împrôșcată cu sânge de pe potecă în pădure, printre ferigi.

A înțeles imediat că și de data aceasta era un șiretlic. O capcană. De fapt, monstrul cu formă plată, cenușiu, înzestrat cu multe picioare și incredibil de rapid se îndepărta deja de cărucior și de prima victimă. Se îndrepta spre cea de-a doua. Spre fetița care țipa întruna. Geralt s-a repezit după el.

Dacă ea ar fi rămas ținută locului, el nu ar fi ajuns la timp. Fetița, însă, a dat dovadă de prezență de spirit și a început să alerge frenetic. Totuși, monstrul cenușiu ar fi ajuns-o din urmă rapid și fără niciun efort – ar fi ajuns-o din urmă, ar fi ucis-o și s-ar fi întors pentru a o ucide și pe femeie. Și așa s-ar fi întâmplat dacă vrăjitorul nu ar fi fost acolo.

Dintr-un salt l-a ajuns din urmă pe Idr, strivindu-i cu călcâiul una dintre labele din spate. Dacă n-ar fi sărit imediat într-o parte, și-ar fi pierdut un picior – creatura cenușie s-a răsucit cu o agilitate incredibilă, iar ghearele curbate ca niște seceri au clămpănit, ratându-l la mustață. Înainte ca vrăjitorul să-și recapete echilibrul, monstrul a sărit cu avânt și l-a atacat. Geralt s-a apărat cu o lovitură instinctivă de spadă, amplă și destul de haotică, împingându-l îndărăt pe monstru. Nu l-a rănit, dar și-a recâștigat superioritatea.

A sărit, s-a năpustit asupra monstrului, tăindu-i o ureche, sfărâmându-i carapacea de pe cefalotorace. Înainte să-și revină în fire creatura uluită, el i-a despiciat mandibula stângă cu o a doua lovitură. Monstrul s-a aruncat asupra lui, fluturându-și labele, încercând să-l împungă ca un taur cu restul mandibulei. Vrăjitorul i-a despiciat-o și pe aceasta. Cu o tăietură rapidă, i-a sfârtecat unul dintre pedipalpi. Și i-a străpuns din nou cefalotoracele.

În cele din urmă, Idr și-a dat seama că se afla în pericol. Că trebuia să fugă. Trebuia să fugă, să se îndepărteze degrabă, să se ascundă undeva, să se adăpostească. Nu trăia decât pentru a ucide. Iar pentru a ucide, avea nevoie să se regenereze. Trebuia să fugă... să scape...

Vrăjitorul nu l-a lăsat să scape. L-a ajuns din urmă, l-a călcat pe segmentul din spate al cefalotoracelui, l-a tăiat de sus, cu elan. De data aceasta, carapacea cefalotoracelui a cedat, a plesnit, iar prin crăpături a țâșnit un fluid vâcos, verzui. Creatura se zvârcolea, scurmând frenetic pământul cu labelle.

Geralt tăia în continuare cu spada, de această dată despărțind complet căpățâna plată de restul trupului.

Gâfâia.

Din depărtare a bubuit un tunet. Rafalele tot mai intense de vânt și cerul care se înnegrea rapid anunțau o furtună iminentă.

Când s-a întâlnit prima dată cu Albert Smulka, noul jude al comunei, Geralt l-a asemănat cu o sfeclă – rotunjour, neîngrijit, cu piele groasă și, în general, destul de anost. Cu alte cuvinte, nu se deosebea prea mult de alte oficialități municipale pe care le întâlnește vrăjitorul.

— S-ar părea că este adevărat, a spus judele. Te descurci destul de bine ca vrăjitor. Jonas, predecesorul meu, și-a continuat monologul după un răstimp, fără să aștepte vreo reacție din partea lui Geralt, nu mai contenea să te laude. Să-ți spun drept, am crezut că e un fanfaron. Se-nțelege că nu prea l-am crezut. Știu că astfel de lucruri pot să se transforme rapid în basme. Mai ales la oamenii de rând, care văd în tot ce se întâmplă fie vreun miracol, fie mâna vreunui vrăjitor cu puteri supraomenești. Și ce să vezi, chiar se adevărește, se dovedește a fi adevărat. Acolo, în codru, dincolo de pârâu, au pierit atât de mulți oameni încât nici nu li se mai știe numărul, o puzderie. Din moment ce drumul spre oraș era mai scurt pe acolo, atunci ei mergeau, ca fraierii... spre propria piele. Fără să le pese de avertismente. În zilele noastre este mai bine să nu rătăcești prin tărâmurile pustii, să nu hoinărești prin

păduri. Peste tot sunt monștri, peste tot sunt mâncători de oameni. În Temeria, în Tukajskie Pogórze, recent s-a întâmplat un lucru îngrozitor: cincisprezece persoane au fost ucise într-o așezare minieră de către o fantomă a pădurii. Coarnele se numește această așezare. Trebuie să fi auzit de ea. Nu? Să mor eu dacă nu spun adevărul. Cică până și vrăjitorii au ajuns în Coarnele ca să vadă despre ce este vorba. Ei bine, ce s-o mai lungim... Noi suntem în siguranță aici, la Ansegis, mulțumită dumitale.

A scos o casetă din comodă. A întins o coală de hârtie pe masă și a înmuiat tocul în călimară.

— Ai promis că o să-i vii de hac spurcăciunii, i-a spus el, fără să-și ridice privirea. Din câte se vede, nu arunci cu vorbele în vânt. Ești un om de cuvânt, pentru un vagabond... Și unde mai pui că le-ai salvat viața femeii și fetei. Ți-au mulțumit măcar? Ți-au sărutat picioarele?

Nu mi le-au sărutat, și-a încleștat maxilarul vrăjitorul. Pentru că încă nu și-au venit în fire. Și voi fi departe de aici înainte să-și revină. Înainte de a-și da seama că le-am folosit drept momeală, convins, în îngâmfarea mea zadarnică, că aș fi putut să-i salvez pe toți trei. Voi pleca înainte ca fata să-și recapete cunoștința, înainte să-și dea seama că e vina mea că a rămas orfană de tată.

Se simțea rău. Fără doar și poate, din cauza poțiunilor luate înainte de luptă. Fără doar și poate.

Judele a presărat nisip pe hârtie, apoi a scuturat nisipul pe podea.

— Monstrul acela a fost peste măsură de îngrozitor. Mi-am aruncat un ochi la carcasa lui când l-au adus... Ce anume era?

Geralt nu era sigur în această privință, dar nu avea de gând să-și dezvăluie ignoranța.

— Un arahnomorf.

Albert Smulka și-a mișcat buzele, încercând în zadar să repete.

— Uh, n-are decât să-l cheme cum l-o fi chemând, lua-l-ar naiba! Aceasta este spada cu care l-ai tăiat în bucăți? Cu tăișul ăla? Pot să mă uit?

— Nu poți.

— Ha, pentru că tăișul trebuie să fie fermecat. Și trebuie să fie tare scumpă... Lucru bun... Ei bine, noi îndrugăm verzi și uscate și timpul curge. Misiunea a fost îndeplinită; este timpul să purcedem la răsplată. Și, înainte de toate, formalitățile. O semnătură pe chitanță. Adică pune și dumneata o cruce sau alt semn.

Vrăjitorul a luat nota de plata și s-a întors spre lumină.

— Ia uită-te la el, a clătinat din cap cu o grimasă judele. Oare nu cumva o fi știind să citească?

Geralt a pus hârtia pe masă și a împins-o către edil.

— O mică greșeală, a spus el calm și încet, s-a strecurat în document. Ne-am înțeles la cincizeci de coroane. Chitanța este întocmită pentru optzeci.

Albert Smulka și-a împreunat mâinile, și-a sprijinit bărbia pe ele.

— Nu este o greșeală, și-a coborât el vocea. Este mai degrabă un semn de recunoștință. Ai ucis un monstru îngrozitor, nu a fost o treabă ușoară... Așa că suma nu va surprinde pe nimeni...

— Nu înțeleg.

— Ei, lasă. N-o mai face pe nevinovatul. Vrei să-mi spui că Jonas nu ți-a întocmit astfel de chitanțe când era la conducere? Îmi pun capul pe tipsie că...

— Că ce? l-a întrerupt Geralt. Că a umflat sumele? Și că diferența scoasă din vistieria regală a împărțit-o cu mine, jumi-juma?

— Jumi-juma? Judele și-a făcut gura pungă: Hai să nu exagerăm, vrăjitorule, să nu exagerăm. Cine ar crede că ești atât de important? Vei obține o treime din diferență. Zece coroane. Oricum, este un mare bonus pentru tine. Iar mie mi se cuvine mai mult, dacă ținem cont măcar de importanța funcției mele. Funcționarii de stat ar trebui să fie bogați. Cu cât funcționarul de stat este mai bogat, cu atât prestigiul statului este mai mare. Dar ce să mai vorbim, ce poți să știi tu despre asta? M-am cam săturat de această conversație. Semnezi sau nu chitanța?

Ploaia bătea pe acoperiș și turna cu găleata. Dar nu mai tuna, căci furtuna se îndepărtase.

Interludiu

Două zile mai târziu

— **T**e rog, draga mea Belohun, a dat din cap hotărât regele Kerackului. Te rog. Servitori! Un scaun! Bolta camerei avea plafonul decorat cu o frescă pe care erau înfățișați un velier printre valuri, tritoni, căluți-de-mare și creaturi asemănătoare homarilor. Pe unul dintre pereți era o frescă reprezentând o hartă a lumii. O hartă absolut fantezistă, care, așa cum remarcase Coral de multă vreme, nu avea nimic în comun cu localizarea reală a continentelor și a mărilor. Dar era drăguță și de bun-gust.

Doi paji au cărat și au instalat un scaun greoi, frumos sculptat. Magiciana a luat loc așezându-și mâinile pe spătar, astfel încât brățările cu rubine incrustate să fie vizibile, să nu fie trecute cu vederea. De asemenea, purta o tiară de rubin pe părul ondulat și un colier de rubin pe decolteul adânc. Totul era special gândit pentru un public regal. Voia să facă impresie. Și reușise. Regele Belohun se zgâia, nu se știe dacă la vederea rubinelor sau a decolteului ei.

Belohun, fiul lui Osmyk, era – s-ar putea spune – un rege din prima generație. Tatăl său acumulasese o avere substanțială din comerțul maritim, precum și din piraterie. După ce și-a lichidat

concurența și a monopolizat cabotajul regiunii, Osmyk a devenit rege. Actul de autoîncoronare al uzurpatorului, de fapt, nu a făcut nimic altceva decât să oficializeze starea de fapt, așadar nu s-au ridicat obiecții majore și nici nu a stârnit vreun fel de proteste. În cursul războaielor și bătăliilor anterioare, Osmyk calmase disputele de la frontiere și conflictele jurisdicționale cu vecinii săi, Verden și Cidaris. Toată lumea aflase de unde începe Kerackul, unde se termină și cine domnește acolo. Și, din moment ce domnea, el era rege – și avea dreptul la acel titlu. În ordinea firească a lucrurilor, titlul și puterea erau transmise din tată-n fiu, așa că nimeni nu s-a mirat că fiul său, Belohun, a fost înscăunat după moartea lui Osmyk. Acesta a avut mai mulți fii, poate vreo patru, dar toți au renunțat la drepturile asupra coroanei, unul dintre ei chiar de bunăvoie. În acest fel, Belohun a condus Kerackul mai bine de douăzeci de ani, conform tradiției familiei, obținând profituri din construcții navale, transporturi de mărfuri, pescuit și piraterie.

Acum, pe tronul său, pe un pedestal, cu un calpac de zibelină și cu sceptrul în mână, regele Belohun acorda audiențe. Maiestuos ca un gândac de gunoi pe o balegă de vacă.

— Scumpa și stimata noastră domniță Lytta Neyd, a salutat-o el. Magiciana noastră preferată, Lytta Neyd. Ne face onoarea să viziteze din nou Kerackul. Și probabil din nou pentru mai multă vreme?

— Îmi priește aerul de mare.

Coral și-a pus picior peste picior, etalându-și pantofii cu talpă de plută, la modă.

— Cu amabila permisiune a Maiestății Voastre.

Regele și-a plimbat privirea în jur, asupra fiilor care-i stăteau alături. Amândoi erau înalți ca niște stâlpi, nu aduceau deloc cu tatăl lor, osos și vânos, dar nu foarte impunător ca înălțime. Nici ei nu păreau a fi frați.

Cel mai în vârstă, Egmund, avea părul negru ca pana corbului, Xander, ceva mai tânăr, era blond, aproape albinos. Amândoi s-au uitat cu antipatie la Lytta. Erau, evident, iritați de privilegiul în virtutea căruia magicienii, în fața regilor, în timpul audiențelor,

nu erau nevoiți să stea în picioare, ci li se acorda permisiunea de a se așeza. Însă privilegiul era universal acceptat și nu putea fi ignorat de cei care doreau să fie considerați civilizați. Iar fiii lui Belohun își doreau foarte mult să fie considerați civilizați.

— Permișiunea amabilă, a spus Belohun încet, o vom acorda. Cu o anumită condiție.

Coral și-a ridicat o mână și a început să-și studieze ostentativ unghiile. Transmitea astfel mesajul că nu avea nicio importanță condiția impusă de Belohun. Regele nu a recepționat acest mesaj. Și chiar dacă a făcut-o, a ascuns-o cu dibăcie.

— Ne-a ajuns la urechi, a pufnit el supărat, că scumpa domniță Neyd oferă poțiuni magice femeilor care nu doresc să aibă copii. Iar pe cele care sunt deja însărcinate le ajută să-și lepede pruncii. Iar noi, aici, în Kerack, considerăm că o astfel de practică este imorală.

— Ceva la care o femeie are un drept natural, a răspuns Coral sec, nu poate fi ipso facto imoral.

— Femeia are dreptul să aștepte doar două daruri din partea unui bărbat: o sarcină pentru vară, iar pentru iarnă, o pereche de opinci din scoarță subțire. Atât primul cadou, cât și cel de-al doilea au rolul de a ancora femeia în casă. Întrucât casa este locul potrivit pentru o femeie, care îi este atribuit ei de natură. O femeie cu burta la gură și cu odraslele agățate de poale nu poate ieși din casă și n-ar avea cum să-i treacă prin cap tot soiul de idei tâmpite, ceea ce garantează liniștea sufletească a bărbatului. Iar un bărbat care se bucură de liniște sufletească poate trudi din greu, poate să se sleiască de puteri, sporind avuția și bunăstarea conducătorului său. E limpede că omului care trudește cu sudoarea frunții, fără răgaz, încrezător în gospodăria sa, nu-i vor umbla prin minte tot soiul de gărgăuni. Dar atunci când cineva îi bagă în cap unei femei că poate aduce copii pe lume oricând vrea, atunci când îi mai și sugerează calea și remediile, atunci, stimată domniță, ordinea socială începe să se clatine.

— Așa este, a fost de acord principele Xander, care căuta de mult timp ocazia să se amestece. Întocmai!

— O femeie care se arată reticentă în privința maternității, a continuat Belohun, o femeie care nu se lasă întemnițată în gospodărie de burtică, leagăn și de plozi neastâmpărați, va ceda foarte ușor poftelor carnale, acest lucru este evident și inevitabil. În astfel de condiții, bărbatul își va pierde liniștea interioară și echilibrul sufletesc, în armonia lui de până atunci ceva începe să scârțâie și să pută, ba chiar se va dovedi că nu există niciun fel de armonie și de ordine. Mai ales acea ordine care justifică truda istovitoare de zi cu zi. Și mai ales când eu sunt cel care se pricopsește cu efectele acestei lupte. Și de la aceste gânduri nu este decât un singur pas până la frământări. Până la răzvrătiri, rebeliuni, revolte. Ai înțeles, Neyd? Oricine oferă femeilor mijloacele pentru a preveni o sarcină sau pentru a o întrerupe distruge ordinea socială, incită la revolte și rebeliuni.

— Așa este, a intervenit Xander. Întocmai!

Lyttei nu-i păsa de comportamentul dominator și de autoritatea lui Belohun, știa foarte bine că, fiind magiciană, era de neatinș, iar regele nu putea face nimic altceva decât să vorbească. Cu toate acestea, ea s-a abținut să-i spună verde-n față că regatul lui scârțâia și duhnea de multă vreme, că nu exista niciun fel de ordine, nici cât negru sub unghie, și că singura armonie de care se bucurau locuitorii avea legătură cu un instrument muzical, un fel de acordeon. Și că faptul că amesteca în toate acestea femeile, maternitatea sau reticența față de ea dovedea nu numai misoginism, ci și cretinism.

— În lunga ta argumentare te tot învârti în jurul sporirii avuției și a bunăstării, i-a spus ea. Te înțeleg perfect, căci și pe mine mă interesează propria bunăstare. Și pentru nimic în lume nu voi renunța la tot ceea ce îmi aduce bunăstarea. Cred că o femeie are dreptul să nască atunci când dorește și să nu nască dacă nu dorește, dar n-am de gând să intru în dispută asupra acestei chestiuni, la urma urmei, fiecare are dreptul la un anumit punct de vedere. Aș dori doar să subliniez că percep taxe pentru asistența medicală acordată femeilor. Ceea ce reprezintă o sursă semnificativă de venit. Avem o economie de piață liberă, rege. Te rog frumos să nu-ți bagi

nasul unde nu-ți fierbe oala, adică în sursele mele de venit. Pentru că venitul meu, după cum bine știi, este și venitul Capitulului, precum și al întregului consorțiu. Iar consorțiul reacționează nespuse de rău la orice încercare de a i se reduce veniturile.

— Încerci să mă ameninți, Neyd?

— Nici gând. Dimpotrivă, sunt dispusă să-ți ofer ajutorul meu și o cooperare mai însemnată. Să știi, Belohun, că dacă, în urma exploatării și a jafurilor tale, apar tulburări în Kerack, dacă se aprinde flacăra rebeliunii, dacă o gloată revoltată pune mâna pe tine, te detronează și apoi te spânzură de o creangă uscată... Atunci poți conta pe fraternitatea mea. Și a tuturor magicienilor. Îți vom sări în ajutor. Nu vom permite izbucnirea revoltelor și instalarea anarhiei, pentru că nici nouă nu ne convin. Așadar, profită la maximum și sporește-ți avuția. Sporește-ți-o. Și nu-i împiedica nici pe alții să și-o sporească. Te rog frumos și fii sigur că te sfătuiesc de bine.

— Mă sfătuiești? a pufnit furios Xander, ridicându-se de pe scaun. Mă sfătuiești? Tata? Tatăl meu este regele! Regii nu ascultă de sfaturile altora, regii poruncesc!

— Stai jos, fiule și taci, a rostit Belohun strâmbându-se. Și tu, magiciano, ciulește-ți bine urechile. Am ceva să-ți spun.

— Ei bine?

— Îmi iau o nouă soțioară... Șaptesprezece ani... O cireșică, îți spun. O cireșică pe tort.

— Felicitări.

— O fac din motive diplomatice. Din grijă față de succesiune și față de ordinea în stat.

Egmund, până atunci tăcut ca un mormânt, și-a ridicat privirea.

— Succesiune? a mârâit el, iar strălucirea malefică din privirile lui nu a scăpat neobservată de Lytta. Ce succesiune? Ai șase fii și opt fiice, inclusiv bastarzi! Ce mai vrei?

— Vezi și tu, i-a răspuns Belohun fluturându-și mâna osoasă. După cum bine vezi și tu, Neyd, trebuie să mă ocup de succesiune. Cum să-mi las eu împărăția și coroana în mâinile cuiva care se adresează părintelui său în acest fel? Din fericire, sunt încă în

viață și guvernez. Și am de gând să guvernez multă vreme. După cum am spus, mă însor...

— Ei, și ce-i cu asta?

— Dacă..., regele s-a scărpinat după ureche și s-a uitat la Lytta pe sub pleoapele mijite, dacă ea... noua mea soție, vreau să spun... va veni la tine pentru acele remedii... îți interzic să i le dai. Pentru că sunt împotriva unor astfel de mijloace! Pentru că sunt imorale!

— Putem să ne înțelegem în această privință, a zâmbit Coral fermecător. Dacă cireșica ta vine la mine, n-o să-i dau nimic. Jur.

— Ne înțelegem, a spus Belohun, luminându-se. Ia uitate ce bine ne înțelegem noi. Acesta este temeiul, înțelegerea mutuală și respectul reciproc. Chiar și diferitele puncte de vedere pot fi exprimate într-un mod manierat.

— Așa este, a intervenit Xander.

Egmund s-a înfuriat, înjurând printre dinți.

— Apropos de respect și de înțelegere, a replicat Coral răsucindu-și un zulf roșcat pe deget, ridicând privirea spre tavan, precum și de preocuparea pentru armonia și ordinea din țara ta. Am anumite informații. Informații confidentiale. Mă dezgustă trădarea, dar înșelătoria și furtul cu atât mai mult. Și tocmai despre asta este vorba, regele meu, de o delapidare flagrantă. Sunt unii care încearcă să te jefuiască.

Belohun s-a aplecat în față pe tronul său, răsucindu-și capul ca un lup.

— Cine? Numele!